

то бѣше една пълна хармония между двѣ души, въпрѣки различието имъ и по климатъ, и по народность, и по религия, и по възпитание. Ние бѣхме раздѣлени редъ години единъ отъ други; единътъ живѣеше ту въ сѣверна Италия, ту въ съседна Швейцария, а другия сѣдбата бѣ го хвърляла ту тукъ, ту тамъ въ нашия полуостровъ, ту въ Цариградъ, ту по дѣсния брѣгъ на Дунава, и, най-сетнѣ, въ Софийското поле при подножието на Витоша, но мислено, душевно ние бѣхме всѣкога наедно, ние бѣхме нераздѣлни. Съ каква гореща прочувственостъ ме поздравяваше той съ освобождението на отечеството ми, което бѣше толкозъ пжти прѣдметъ на разговоръ между насъ! Горкиятъ Emile Engel! Душа човѣкъ, сърдце прѣкрасно и любвеобилно! Той се помина прѣди осемъ години въ млада още възраст, и азъ го оплакахъ горчиво отъ далечъ като собственъ мой братъ. Клетата му стара майка, която той обожаваше и която бѣше ме посрѣщала съ неописана радостъ въ гостеприемния си въ Швейцария домъ като второ свое чадо тъй тѣсно свързано съ любимия ѝ синъ Emile, побѣрза да ми съобщи самъ съ свое съ слъзи облѣно писмо смъртта на моя приятель, като ми описваше въ подробности както болестта му, така и послѣдната му агония, така и погребението му. На моя проникнатъ отъ дълбока скърбъ отговоръ, при всичкитѣ ми отъ друга страна усилия да я утѣша, като утѣшавахъ и самъ себе си, тя не се забави да се отзове съ второ трогателно писмо, като ми прашаше тоя пжтъ и послѣдния портретъ на моя незабравимъ приятель. Този портретъ азъ го съхранявамъ загрижно и до днесъ при ония на най-скжпитѣ и любими менѣ сжщества, едни тоже прѣселени въ вѣчността, а нѣкои други още между живитѣ. Този мой приятель се рѣшихъ азъ да посѣтя сега пжтемъ въ Бергамо, дѣто